

E. G. Scott

THE WOMAN INSIDE

A másik nő

PULSE
VÁLOGATÁS

Szinte lehetetlen. Ezt a házasságról, titkokról és bosszúról szóló történetet egy olyan férj és feleség szemszögéből ismerhetjük meg, akik tökéletes, ám rettenetesen veszélyes párost alkotnak.

Paul és Rebecca fuldokolnak abban a szenvedélyben, ami egykor lángra gyújtotta a szerelmüket, de mára kétszínű alakoskodássá változott, és azzal fenyeget, hogy véget vet a házasságuknak, szabadságuknak és élméjüknek.

A gyógyszerfüggőség csapdájában vergődő Rebecca nemcsak azt fedezi fel, hogy a férjének viszonya van, de azt is, hogy azzal a másik nővel új életet akar kezdeni. Egyre mélyebbre süllyedve a kétségbeesésbe, ő is kieszel egy álnok tervet, ami az égvilágon mindent elpusztíthat.

A könyv megdöbbentő fordulatokkal teli történet a megtévesztésről. Egy belülről bomló házasság portréja, tanmese arról, hogy a szerelem képes valami egészen álnokká átalakulni. Egy regény arról, hogyan távolodnak el egymástól emberek, és hogy a hozzánk legközelebb állók is szörnyű titkokat rejtegethetnek.

E. G. SCOTT

két New York-i író közös álneve, egyikük a könyvkiadásban dolgozik, a másikuk forgatókönyvíró. Ebben a regényükben minden egyben van, ami a sikerhez kell: pörgős pszichológiai thriller egy ingatag házasságról, párhuzamos, nem mindig megbízható narrációval és rengeteg csavarral. Kitűnő írás a szakma avatott ismerőitől, akik máris új thrillerükön és filmes terveiken dolgoznak.

Tudj meg többet a könyvről:

www.egscott.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Egy házasság története, ami annyira sötét, hogy mellette a Holtodiglan az évtized szerelmi románcának tűnik. A könyv olyan sikerekre hasonlít, mint a Hatalmas kis hazugságok és a Nő az ablakban.”

Entertainment Weekly

„A torokszorító indítástól a hajmeresztő befejezésig, végig lélegzetvisszafojtva olvastam ezt a pörgős, feszes thrillert. Vakmerő és agyafúrt történetészövés mesterfokon.”

Goodreads

„Sötét mese titkokról, hazugságokról, hűtlenségről és bosszúról, így az olvasó az utolsó pillanatig találgat.”

Bustle

„Míg Paul egyre titokzatosabb, Rebecca egyre mélyebbre süllyed a függőségben és a paranoiában. Mindeközben Sheila fenyegető jelenléte végig ott érezhető a háttérben. Folyamatos a feszültség.”

Booklist

„Scott váltogatja az eltérő mértékben megbízható nézőpontokat, miközben egyik szédítő csavar követi a másikat. Mindez garantálja, hogy ne tudd letenni a könyvet.”

Barnes&Noble

PULSE
VÁLOGATÁS

E. G. Scott

**THE WOMAN
INSIDE**

A másik nő

← részlet →

Prológus

MILLIÓ DOLLÁROS MOSOLYT villant, aztán beszáll a vérvörös BMW-be. Felberreg a motor, és a kerekek alatt csikorgó kavicsok zaja eszembe juttatja azt a napot, amikor először hoztak ide. Teljesen mások voltak a körülmények. Úgy volt, hogy nem megyek el innen.

Azon az estén a többi érzékszervemre támaszkodtam, mert nem láttam, hova visz engem. A fák közül érkező tengeri szél a sötétségben akár az óceán is lehetett volna, összekeveredett a fanyar fenyő- és sóillat. Kihagyott a szívverésem, amikor éreztem, hogy az autó lassít, és hallottam a kavicsokat a kerekek alatt. Fogalmam sem volt róla, hogy amint megállunk, megváltozik az életem.

A barátságos dudálás visszahoz a jelenbe, a ház előtt állok. Búcsúzóul integetek, az ujjamon a három kanárisárga karát megcsillan a délutáni napsütésben. A kocsi gyorsul, felferi az apró kavicsokat. Még egyszer hátranéz és kacsint, jóképű profilja elhomályosul a vezetőülésen, ahogy egyre távolodik, aztán eltűnik. Gondolom, nem most látom utoljára.

Átlépek a küszöbön, és elmosolyodom, ahogy kizárom a világot. Annyi minden történt, míg eljutottam addig, hogy új életet kezdjek. Most itt élek.

Magamba szívom az elém táruló látványt. Ami a hideg kőalapra épült, amin félholtan feküdtem azon az éjszakán, drámai ellentétben áll mostani környezetemmel.

A kétoldalú kő kandalló lélegzetállítóan emelkedik a magas mennyezetig és azon túl is. A rengeteg ablak szép prizmahatást teremt a keményfa padlón. Pár percig állok az előtér végében, iszom a látványt. A nyitott emelet olyan, akár egy kóruskarzat, az előtér pedig a pulpitus.

Minden szobán végigsétálok, lassan megfigyelek minden részletet. Visszagondolok arra, hogy amikor legutóbb itt jártam, sötétben, nagy fájdalmak között, abban sem voltam biztos, hogy életben maradok-e. Most minden centi új értelmet nyer. Végigsimítok a kezemmel a gondosan kiválasztott fán, kövön, grániton, és leveszem a cipőmet, hogy érezzem a különböző csodás textúrákat a talpam alatt.

Elmegyek az alagsor ajtaja előtt – tudom, hogy hosszú időbe telik majd, mire le tudok menni oda anélkül, hogy ne jusson eszembe az az első út a sötétben. De hálás vagyok, hogy újra itt lehetek, és a saját feltételeim szerint. Elhatároztam, hogy a sötét részleteket odalent hagyom, elzárva. Ez az új kezdet ideje.

Az ipari tisztítószer szaga megüli a levegőt, azon kívül semmi nem bizonyítja a történeteket. Emlékeztet rá, hogy milyen keményen küzdöttem. A ház néma körülöttem. Békés. Új érzés támad bennem, amiért keményen megküzdöttem: higgadt boldogság lebeg valahol a szívem és a torkom között.

Paul ott van mindenhol. A lenti cseresznyepadlóban és a fenti fenyőgerendában. Ott van a hatalmas ablakban, ami uralja a ház egész hátsó részét, és a sűrű fákra és az égre néz. Mélyen belém mar, hogy a ház nem nekem készült. De szeretetből építették. És kétségbeesésből.

Lehunyam a szemem, és látom az első itt töltött éjszakai kámat. A lassító kocsija zaja. A sötétség. Félrelöktek, aztán újra megtaláltak. Újabb esély mindarra, amit akartam.

Végül a legsötétebb út is fényre vezet.

I. rész

Egy

REBECCA

Utána

DUFF ELŐBB FIGYELMEZTET minket a jelenlétükre, mint hogy megszólalna a csengő.

Paul kiugrik meztelen kuszáságunkból, aztán rövidnadrágba és pólóba bújjik. Én mozdulatlanul bent maradok a hús takaró alatt, neki háttal. Kollektív csalódottságunk és bosszúságunk dacára gyorsan megcsókol, majd lemegy a lépcsőn, hogy üdvözölje azokat, akik kéretlenül betolakodtak sikertelen reggeli szeretkezésünkbe.

Zakatoló szívvel hálóinget húzok magamra. Várok, amíg bemennek a konyhába, izgatott újfundlandink, Duff a nyomukban, a körme kopog a fán, majd a padlócsempén, aztán kísétálok a lépcső tetejéhez. Nem vagyok szem előtt, de hallok a kérdéseiket és Paul válaszait.

Várom a jelet, hogy csatlakozzam hozzá, aztán minden lépésnél ismétlem magamban a mantrát. *Nem bukunk le. Nem bukunk le. Nem bukunk le. Megússzuk.*

Nem is sejtem, hogy az ajtónkban megjelenő két nyomozó lesz a nap legkönnyebb része.

GYÓGYSZERÜGYNÖKKÉNT DOLGOZOM.

Nevetségesen jól keresek vele. Az elmúlt húsz évet azal töltöttem, hogy megismerjem az orvosokat, és hogy mire van szükségük ahhoz, hogy segítsenek a betegeknek jobban érezni magukat. Tudom, hogyan beszéljek velük úgy, hogy felsőbbrendűnek érezzék magukat, de egyben abban is bízzanak, amit én mondok, és akarják azt, amit eladok. A mellékhatásokat és a gyógyszerek nevét nagyon költőien tudom előadni. Akivel csak találkozom, annak percekben belül meg tudom mondani, hogy melyik pirula a legjobb számára. Azt meg pláne tudom, hogy milyen vegyi anyag a legjobb nekem. Az önismeret fontos.

Mire az íróasztalomhoz érek, jócskán elmúlt reggel kilenc, és a nap eddigi eseményei felzaklattak. Úgy érzem, összeszedtük magunkat, amennyire tudtuk, de a kétség és az aggodalom megmaradt. Úton idefelé megjutalmaztam magam egy extra nyugibogyóval, hogy valamennyire lehiggadjak.

A piros fény baljósan villog a telefonomon. Mark már küldött egy e-mailt, hogy menjek be az irodájába, és szinte ugyanakkor egy üzenetet is, ami megismételte a kérést. Felnézek, az irodája ajtajában áll a szokásos Starbucks rendeléssel a kezében. A csészére a „Marc” nevet írták pongyola folyóírással, és a nap eddigi hangulata dacára felnevetek. A másik kezében ott a szokásos kelleke, egy meggyújtatlan kubai, amin addig fog kérődzni és nyáladzani egész nap, míg el nem tudja szívni az otthona kényelmében. Az arca inkább komoly, mint öntelt, ami szokatlan. Egy kézmozdulattal magához int, aztán sarkon fordul Gucci cipőjében. Valakinek jó lenne egy Xanax. Azt hiszem, nem hibáztatom ezért. Nemrég tudtam meg, hogy neki is gondjai vannak otthon.

Felvonom a szemöldökömet, és leteszem a cuccomat a székemre. Próbálok nem túlságosan odafigyelni a kollégáim egyértelmű pillantásaira. A legtöbben Alprazolamot vagy Zoloftot szednek, de bőven akadnak, akiknek ajánlanám a dózis emelését. Rendkívül boldogtalan egy bagázs ahhoz képest, hogy mennyi hangulatjavítóhoz férünk hozzá.

Visszanyelem egyre növekvő félelmemet, ami a váratlan látogatók miatt kezdett forni bennem ma reggel, fél Oxy bedobásával erősítem meg magam, és leöblítem a kávémmal. Mindig fekete. A tejtermék és a cukor végez az emberrel. Elindulok Mark irodája felé.

– Rebecca, foglalj helyet!

Azonnal feltűnik, hogy nem zárja be az ajtót úgy, ahogy az elmúlt hetekben, amikor a fülkék kiürültek, és megpróbált meggyőzni az asztalában tartott „varázslatos” vodkásüveg előnyeiről, ami arról ismert, hogy a rossz döntéseket „ellenállhatatlanná” (például vad ruhaletépéssé) változtatja. Pechjére nem hiszek a varázslatban, plusz Marktól és a vodkától is hányingerem lesz. De most, hogy Sasha nincs, még kitartóbb, és az egyre nagyobb sóvárgásom és fogyatkozó készleteim nehezebbé teszik, hogy nemet mondjak neki.

– Mark – küldöm felé legragyogóbb megszeppent mosolyomat, és az ujjam köré csavarok egy hajtincset. – Mi ez a komolyság?

Roszkedvű. Sőt dühös. És tudom, miért.

A felesége, akiről azt hitte, hogy három héttel ezelőtt fogta magát és elhagyta, mint kiderült, valójában eltűnt. Még nem tudom, tudja-e, hogy engem erről tájékoztatott a rendőrség. Ha Sashával tényleg barátnők lennénk, nem csak úgy tennénk, akkor talán lenne némi sejtésem a hol létéről. Hogy ezt az értékes információt megosztottam

volna a nyomozókkal ma reggel, abban nem vagyok biztos. És biztosan nem vallottam volna be sem Paulnak, sem a rendőrségnek, hogy az eltűnése engem cseppet sem zavar.

Mark arcán valami aggodalomhoz hasonló suhan át, de gyorsan kisimul a homloka. Nem erről akar velem beszélni. Kicsit meglep, hogy továbbra is bejár az irodába a nyomozás kellős közepén, de azt hiszem, a rutin megnyugtatja. Értem, hogy válság idején szükség van kiszámítható dolgokra. Paullal mi pont ugyanígy vagyunk.

Sajnálni akarom őt, de tudom, hogy mennyire pocsek férj. Gyakran hallottam a közönyéről a spinning terem öltözőjében Sashától, a „Fülkesorban” pedig sokszor pletykáltak a hűtlenségéről. A legrosszabb csajozós szövegeinek javát pedig évek óta rendszeresen első kézből hallom.

Eszembe jut, hogy mesélek neki a kora reggeli látogatóimról, de aztán meggondolom magam. Töprengő arccal kortyolgatja a kávéját. Az arca elsötétül.

– Rebecca, nem tudlak tovább megvédeni. Az emberek kérdezősködnek. Valaki névtelen fülest adott a tesületnek, hogy a kapcsolatunk „megkérdőjelezhető”. Teljesen rám szálltak az idióták a HR-ről. Nem tudom, kivel beszéltél, de bődületes hülyeség volt. Amilyen ma a világ, én fogom elveszíteni a munkámat, nem te, néhány hülye vicc miatt. És arról is spekulálnak, hogy hozzáférsz a gyógyszermintákhoz.

Kell egy pillanat, hogy pánikba esett idegpályáim működjenek. A reggeli fájdalomcsillapító maradéka kissé paranoiássá és zavarttá tesz. Nem tudom pontosan, mit válaszoljak, úgyhogy bölintok, és utánzom a komolyságát.

– Nagyszerű képviselőnk vagy, vagyis az voltál. De hanyagrá váltál, és kínos lettél a cég számára. Értem én,

hogy szereted, ha be vagy állva, én is szeretek beállni, de túl sokat vettél el a mintákból, és az emberek kezdik észrevenni.

Basszus! Kezd derengeni, hogy mire akar kilyukadni. Abszurd, de a feleségét, Sashát látom magam előtt, ahogy az életéért teker mellettem a spinning órán, ahová minden reggel eljött, ha esett, ha fújt, aztán egyszer csak már nem jött többet.

– Nem veszek el semmit azon kívül, amit nekem adsz. Ószintén. – Ez persze hazugság.

– Romlott a teljesítményed. Már hónapok óta furán viselkedsz. Komolyan, Rebecca, mindenkinél jobban tudod, hogy ennek a sok szarnak szörnyűek a mellékhatásai. Túl sokat szedsz. Ez amatőr viselkedés. És valljuk be, túl öreg vagy ahhoz, hogy még mindig képviselő legyél.

Jellemző Markra, hogy megforgatja bennem a kést. Nem tehet róla. A hátam megfeszül.

– Mark, tudod, hogy mennyi pénzt keresek a cégnek, és hogy mennyit spóroltam nekik...

– Rebecca, kérlek! Most nagyobb gondjaim vannak ennél. Leegyszerűsitem. Neked annyi. Intézheted ezt méltóságteljesen és felmondasz, azonnal lelépsz, és nem keltesz nagyobb feltűnést. Vagy tehetek hivatalos panaszt arról, hogy rárabolsz a mintákra, ami sok kéretlen figyelemmel jár. Megszabadíthatlak a HR-től, ha nem csinálsz nagy ügyet a dologból. Azt hiszem, az a legjobb érdeked, ha megőrzöd a méltóságodat, igaz?

Az ő legjobb érdeke, hogy felmondjak. Tudja, hogy ha kirúg, ellene fordíthatom a dolgot, és mesélhetek a HR-nek a „hülye vicceiről”. Ráadásul elmondhatom nekik, mit tudok a megkérdőjelezhető kapcsolatáról az igazsággal, egy bizonyos katasztrófális gyógyszerkísérlettel kapcsolatban. De valahogy tudom, hogy ez az információ

máshogy hasznosabb lesz számomra. Úgy döntök, elteszem nehéz napokra. Viszont nekem akkor is nagyobb szükségem van Markra, mint neki rám.

– Rebecca?

Robbanásra nyitom a számat.

– Ne rendezz jelenetet! Hacsak nem akarod teljesen lezárni a munkán kívüli megállapodásunkat. Végeztünk.

A hangneme olyan megdorgáló, hogy elveszi a lendületemet. De megkönnyebbülés, hogy nem lök el teljesen. És tudom, hogy ha még jobban magamra vonom a figyelmet, azzal Paulra is, és az most orbitális hülyeség lenne.

Kába vagyok, és szörnyen nagy szükségem van friss levegőre. Bólintok, visszamegyek az asztalomhoz, felkapom a táskámat. Amikor a laptopomért nyúlok, Mark asszisztense, Christina – csücsörítő szájú, huszonöt éves olyan szerelésben, ami inkább egy kaszinóba illik – odaugrik, és kikapja a kezemből.

– Ez a cégé. – Szarrágó mosolyától kivillannak természetellenesen fehér fogai. Sosem kedvelt.

Nem nézek vissza. Érzem, ahogy bámulnak. Megőrzöm a hidegvéremet, amíg eljutok a liftig. Amikor az ajtó bezáródik, egyetlen felzokogást engedek meg magamnak, és olyan erővel szívom be a levegőt, hogy úgy érzem, a mellkasom mindjárt széttörik a nyomástól.

Mire leérek a földszintre, tudom, mit kell tennem. Lehet, hogy kicsit át kell vágnom Pault, hogy kijöjjön a reptérre. A valódi kérdés az, vajon akarom-e, hogy része legyen az új életemnek, amit elképzelttem.

A kocsihoz sétálok, beülök, becsukom az ajtót, beindítom a motort, aztán kifújom a levegőt. Kipattintom a kesztyűtartót, és megkönnyebbülten látom, hogy az útlevelém még ott van, ahol hagytam, amikor múlt héten elmentem a közlekedésiekhez. Előveszem, és beteszem

a táskámba. Vívódom, hogy hazamenjek-e csomagolni, de úgy döntök, mindent megvehetünk, amint kényelmesen elhagytuk az országot. Új kezdet, új ruhatár. Megnyugtat a gondolat, hogy a nap melegen süti az arcomat és a vállamat, miközben könnyen beszerezhető fájdalomcsillapítókat öblíték le Margaritával. Ha gyorsan intézem, öt órán belül megszabadulhatunk ettől az egésztől. A jegyeket online veszem meg útban a reptér felé. Két első osztályú jeggyel jutalmazom meg magam. Isten a tudója, ma megérdemlem.

Beizzítom az iPademet, hálás vagyok az akku 50%-os töltöttségéért, ami elég ahhoz, hogy mindent elintézzek, mielőtt újra tölteni kell. Nem néztem mostanában az egyenleget, hogy tudjam, pontosan mennyi is van a közös számlánkon, de most valamennyivel több mint egymillió lehet. Megnyitom a Citibank alkalmazást, és belépek a közös adatainkkal.

Gyakorlatilag nem kapok levegőt, amikor meglátom a csenevész számot a képernyőn. Többször frissítek, de ugyanaz a sokkal kisebb összeg marad. Ennyi pénz megszűsége nem elég. Ez lehetetlen. Be kell mennem a bankba. Elnyomom a kezdődő pánikroham első jeleit.

Amikor kiállok a parkolóból, látom megállni a sötét Crown Victoriát. Az alacsonyabb pasas felém pillant, azt hiszem, gyanút fog, de gyorsan félrenézek, és kihajtok a főútra. A visszapillantó tükörben látom, ahogy a kocsibeaáll a helyemre. Lassítok, és nézem, ahogy az ismerős alakok kiszállnak a kocsiból, és elindulnak az irodaépület felé.

Rohamosan romlik a helyzet.

MÁR NEM IS EMLÉKSZEM, mikor sétáltam el utoljára a készpénz-automaták előtt a bank pusztaságában. De amikor az ATM képernyőjén ugyanaz a csekély összeg látszik a számlánkon, nincs más választásom.

A velem szemben ülő, izzadó banktisztviselő rendkívül bosszúsnak tűnik attól, hogy emberi beavatkozást kértem. Látom rajta, hogy arra vágyik a legkevésbé, hogy egy ideges nővel beszéljen még dél előtt. Nagyon jót tenne neki kábé tíz milligramm Klonopin három óránként, izzadós élete végéig.

Bocs, Jason, többé nem férek hozzá semmilyen pirlával teli táskához, amibe bele tudnék nyúlni, hogy átcsúsztathassam neked az asztalon és megkönnyíthessem ezt a találkozót. Bár a kirúgásom híre alig szivárgott ki, rájövök, hogy többé nem tudom, ki vagyok a munkám nélkül. Amikor legközelebb valaki megkérdezi, hogy „Mivel foglalkozol?”, igazán tudom, mit válaszoljak.

Miközben Jason azzal küszködik, hogy megtalálja a pénzemet és kerülje a szemkontaktust, végiggondolom a nap eddigi eseményeit. Egy csinos bankkalkalmazott odasétál, és olyan vidáman csiripeli, hogy „Jó reggelt!”, hogy szeretném elgáncsolni. Ja, tényleg jó reggel. Rendőrök az ajtónkban. Kirúgnak. A megtakarításaimnak, úgy tűnik, fuccs. A bogyókészletem vészesen apad. Ideoda billegek az elképedés és a vak harag között.

A fickó néhányszor idegesen megköszörüli a torkát, aztán ingerülten megerősíti, amit már tudok. A hangja minden szónál megnyikordul.

– Asszonyom, a számla egyenlege ötezer dollár. Nem tudom, mi mást mondhatnék.

A közös számlánkon durván kilencszázkilencvenöt-ezer dollárral kevesebb van a kelleténél. A hír, és hogy

„asszonyomnak” szólít, ugyanúgy felbőszít. Durván bepánikolok.

– Jason, meg tudja nekem magyarázni, hogy húszévnyi megtakarítás hogyan válhat hirtelen köddé? – A hangereőtől összerezzen.

– Úgy tűnik, hogy a társtulajdonos számos nagy összegű kivételt és átutalást hajtott végre az elmúlt néhány hétben. – Szorongva rángatja a nyakkendője csomóját.

Paul. Aki kitalálta, hogy nyissuk meg a számlát az esküvőnk napján. Hogy egy napon megépíthessük a házat, amiről az első randink óta beszélünk. A vérnyomásom az egekbe szökik. Úgy tűnik, Paul mégsem érdemel meghívót az örök vakációmra.

Ellenállok a készítésnek, hogy felkapjam Jason szármalmas névtábláját az asztaláról, és lenyomjam húsos torokán. Nem magyarázom el neki, hogy ki akartam venni az összes említett aranytojást, elrepülni valahová messzire, és most jelentősen megnyírbálta a szárnyaimat.

– Ez elfogadhatatlan, Jason. Hogy az istenbe tudta volna a férjem kivenni az összes pénzt anélkül, hogy én beleegyeztem volna vagy aláírtam volna bármit?! – Sérti a fületem a belőlem kibukó vicsorgás.

A dühöm idevonzza Jason munkatársainak pillantását, akik megkönnyebbülnek, hogy nem hozzájuk kerültem. Friss verejtékcseppek jelennek meg Jason homlokán és felső ajkán. Ahogy pötyög a billentyűzeten, és hunyorog az előtte lévő monitorra, kezdenek beütni a gyógyszerek. A kemikáliák elárasztják a receptoraimat, és kissé lecsendesítik a hányingert és a pánikot. A lényeg, hogy ne boruljak ki. Meg tudom csinálni.

Előveszek egy újabb, tökéletes téglalap alakú pirulát a blézerem zsebéből, és lazán a számba teszem. A szacharinos íz, ami szétolvad a nyelvemen, azonnal megnyugtat.

Normál esetben nem veszek be ennyi bogyót fényes nappal. De a mai események indokolttá tesznek néhány nem normális döntést.

A gondolataim elkalandoznak, és eltűnődöm, ki adhatta a „névtelen fülest” a HR-nek. Nem lep meg, hogy ellenségeim vannak a munkahelyemen; a kérdés az, hogy melyikük tette. A figyelmem visszatér a jelenbe, mielőtt ebbe túlságosan belebonyolódnék. Ennek a rejtélynek várnia kell.

Körbepillantok a pusztaságon, a bank fülkés részén. Néhány fiatal ül öltönyben a közeli munkaállomásoknál, amit a telefonjuk világít be. A kézmozdulataikból látom, hogy unalmukban babrálják a telefont. Próbálok nem sikoltani, miközben Jason eladogja, hogy igen, Paul, az én felelősségteljes, kiszámítható, megbízható férjem folyamatosan csapolta a közös számlánkat. Ami azt illeti, legutóbb tegnap.

Mintha saját menekülési terve lett volna.

Jason újra bocsánatot kér, és felajánlja, hogy e-mailben elküldi nekem a kivétek dátumának és összegének másolatát, én meg bólintok, és motyogok valamit, ami igenhez hasonlít, miközben tartom magam annyira, hogy képes legyek felállni. Amikor elindulok, érzem, hogy a lábam remeg a dühtől, mint a kocsonya.

A kocsiban hallom magam, hogy együtt éneklek a rádióval, bár tudom, hogy nem ez a megfelelő válasz a mai napra. A tavaszi ég derűs és végtelen, és rájövök, hogy április elseje van. Ez ám az átverés! Pislogok egyet, és azon kapom magam, hogy beállok a felhajtóra, de kiesett az idő aközött, hogy eljöttem a bankból, és hogy hazaértem. Az idő fura dolgokat művel ma.

A kocsija nincs a felhajtón. Tekintve, hogy hány óra van, ez nem meglepő. Szerencsére másik autó sem

várákodik ott. Meggondolom magam, és kitolatok, mert úgy döntök, jobb, ha senki sem tudja, hogy itt vagyok. Befordulok a sarkon, és a ház mögé parkolok egy elhagyott szervizúton, amin csak a környékbeli srácok hajtanak néha keresztül.

Átsétálok a hátsó kapun, becsukom magam mögött, hallom, hogy kattant a zár.

Átlebegek az udvaron, kinyitom a hátsó ajtót, és egyenesen átmegyek a konyhán a kanapéhoz, mert tudom, hogy ott találok a laptopját. Duff rögtön odarohan, örül, hogy lát. Az orrával a konyha felé lökdösi a kezemet, ahol a pórása lóg, de én csak arra vagyok képes, hogy megsimogassam a busa fejét.

Erre ő felém fordítja széles, fekete-fehér hátát, és 70 kilós halomba omlik a lábamnál elégedett, egyszerű boldogságában. Imádom őt, de mindig is elsősorban Paul kutyája volt, és a hazug, tolvaj férjem gondolata feltüzel. A nyakörvénel fogva a hátsó ajtóhoz húzom Duffot, majd kiteszem. Egyedül kell lennem, míg nyomozok. Egy picit nyüszög, aztán egy mókus vonja magára a figyelmét, és eliramodik a kert hátsó végébe.

A házunk egyszerű és praktikus. A szerény, kétemeletes ház távolabb áll a főúttól egy saroktelken, előtte fehér kerítés zár körbe egy kis udvart. A durván 140 m²-es, két hálósobás (ebből egyet Paul otthoni dolgozószobává alakított át), két fürdőszobás ház palotának tűnt, amikor tíz évvel ezelőtt ideköltöztünk Manhattanból, hátrahagyva egy sokkal drágább 56 m²-est.

A folyamatosan egymásba gabalyodott testtel töltött napok gyorsan kihültek az első néhány év után, mivel hiányzott egy ajtó, és úgy általában a személyes tér. Aztán meg jött Duff, aki 50 kilót nyomott, mire hat hónapos lett, úgyhogy már a saját ágyunkban sem fértünk el.

Duff talán egy pótlék kölyök volt, amikor nem tudtunk dönteni gyerekkérdésben. Én mindig is akartam saját gyereket, a mélyről fakadó félelmem dacára, hogy kiteszem őt azoknak a károknak, amiket én is elszenvedtem. A vágyam, hogy olyan boldog családom legyen, mint amilyeneket a tévében és a filmekben látok, exponenciálisan megnőtt, amikor megismertem Pault, és a kétség apró hangocskáját elnyomta a reményé.

De végül Paul hangja lett a leghangosabb az ügyben. A jól begyakorolt szóáradat arról, hogy a gyerekek tönkreteszik a tökéletesen boldog házasságokat, és a legtöbb embernek csak azért van szüksége rájuk, hogy kielégítse saját fontosságérzetét, végül győzött. Hagytam, hogy ő döntsön az életünk fontos kérdéseiben. De bizony voltak pillanatok, amikor eltűnődtem, vajon tényleg osztozom-e az álláspontjában, vagy csak félek, hogy elveszítem, ha ellenkezem.

A pityókás, ebéd utáni séta a kisállat bolt előtt, aztán a becsapósan pinduri kölyökkutya iránti szerelemünk első látásra hirtelen, de őszinte lépés volt. És boldog kompromisszumnak tűnt, hogy együtt nevelünk egy kutyát. Gyerekkorunkban egyikünknek sem volt háziállata, de mindig is akartunk egy kutyát. Paul adta neki a Duff nevet. Majdnem túlnőtt mindkettőnk, és a lakbérünk felét megette kutyakájában; ez lett az utolsó szőrös csepp, hogy elhagyjuk a várost.

Tizenhét évvel korábban egyetlen kis költöztető furgont töltöttünk meg a lakásunk tartalmával, amikor Paul szülővárosa, a Long Island-i Stony Brook felé indultunk, ahol egy családi barát jó áron ajánlott egy újépítésű házat. Az öt perces séta a víztől és a lakásunknál kétszer nagyobb kert gyorsan csillapította a sokkot, hogy távol vagyunk a belvárostól. Remekül álltak a dolgok, és úgy

tűnt, még jobban alakulnak majd. Hogy mekkorát tévedtünk!

Végignézek a nappaliból nyíló konyhán, és megakad a szemem a tükörképemen a kandalló fölött lógó nagy, aranyozott tükörben, amit egy kiárusításon vettünk pár éve. Megviseltnek látszom a nap eseményeitől, a szemem vad és duzzadt, mintha egész éjjel sírtam volna. Barna hajam fakóbbnak tűnik a szokásosnál, a bőröm sárgás. Gyönyörűnek mondanak, de ma biztosan nem. A könnyem még nem folyik, de sosem voltam síró.

Úgy döntök, hogy a dél tökéletesen megfelelő időpont arra, hogy töltsék magamnak egy nagy pohárral valamilyen alkoholból. A gyógyszerek tompító hatása kezd alábbhagyni, helyet adva egy csomó olyan érzésnek, amelyeknek most nem veszem hasznát. Van annyi eszem, hogy ne vegyek be újabb pirulát még legalább két óráig. Nem vagyok hajlandó véletlenül túladagolni magam mindenki legnagyobb örömére.

Nem vagyunk nagy ivók, így az egyetlen, kéznél lévő alkohol egy üveg pezsgő a legutóbbi házassági évfordulónkról. Jóféle. Az a fajta, ami akár kétszáz dollárba is kerülhet, és nagyon különleges alkalmakra tartogatják. Paul hozta haza a tizenkilencedik évfordulónkra egy kazalnyi hosszúsárú vörös rózsával és egy Tiffany aranykarkötővel egyetemben. Én nem adtam neki semmit egy béna évfordulós kártyán kívül, amit a drogériában vettem hazafelé a spinning óráról. Zavaromban és kissé szégyenkezve dacos lettem, és bezárkóztam. Legalább négy éve ez volt az első olyan évforduló, amit nem hagytunk ki, és nem felejtettünk el mindketten.

Eltért a forgatókönyvtől, és ezzel szégyenbe hozott.

Gyengéd volt és nosztalgikus, én meg egyikre sem voltam képes, még arra sem, hogy kedves legyen hozzá. Hol

így viselkedtünk egymással, hol úgy, és mióta elveszítette a cégét, szinte nem is szexeltünk. Talán több gyógyszert szedtem a kelletténél, és akkoriban nem éreztem szexuális vágyat. Eddig vágyat és kedvességet éreztem iránta, most meg csak idegesített. Azt mondtam neki, hogy nincs kedvem a pezsgős macskajajhoz, és csak arra vágyom, hogy ágyba bújjak. Ő tartózkodó lett, és azt mondta, ha én lefekszem, elmegy kocsikázni. Nem kérdeztem, hogy hová.

Az, hogy drága férjem az elmúlt hetekben megváltozott, hirtelen sokkal bonyolultabb ügynek tűnik. Erős *déjà vu* fog el. A nyomok, amiket a saját érdekeemben hagytam figyelmen kívül, riasztóan tisztán tűnnek most előttem. Elképesztő, hogy ha elég erősen akarjuk, szinte teljesen el tudjuk tüntetni azokat a dolgokat, amik kiszúrják a szemünket.

Kitöltöm az első poharat, és azonnal felhajtom. Eszembe sem jutott felhívni Pault, miután eljöttem az irodából. Őt kellene keresnem vészhelyzet esetén. Főleg mindazok után, ami a mai napot megelőzően történt. A telefon ott van mellettem, de mégis mintha elérhetetlen lenne. Nem szólhatok neki arról, hogy kirúgtak. Ha megteszem, elindulnak a kérdések, és tudom, hogy azt fogja hinni, hogy a bogyók miatt történt. Igaza is lenne, de ezt nem árulhatom el neki.

Soha nem lett volna szabad engednem, hogy Mark rosszul viselkedjen, de miután úgy elszabadultak a dolgok azon az éjszakán a hálószobánkban, kezdtem ráhagyni, sőt még el is vártam tőle, hogy átlépje a határt. Perverz módon függeni kezdtem a figyelmétől, hogy motiváljon a munkában, és elterelje a gondolataimat otthonról. És hozzáfért konkrét vegyi motivációikhoz, amikkel el is látott.

Egy részem számított rá, hogy az egész „öregedő gyógyszeres lány” dolog rohamosan közelít a vége felé.

Ezen a világ minden injekciója sem változtatna. De a lehető legrosszabbkor történt. Nemcsak a zsebre tett minitákról van szó, hanem a koromról és a versenyről. És a romló teljesítményemről. És arról, amit Markról tudok.

Az új képviselőket az új orvosok kérték, és a nehezen kialakított kapcsolataim a lojális, habár néha illetlen orvosokkal véget értek, mivel nyugdíjba mentek, és felváltották őket az orvosiról kikerült harmincasok. Elárasztozták a belvárost és a környező kertvárosokat virágzó rendelőkkel, ahol nyüzsögnek a szorongók, apatikusak és impotensek. A fiatalabb orvosok az idealizmusukkal és újonnan nyitott rendelőkkel még elég zöldfülűek voltak ahhoz, hogy a lehetetlenül sűrű napjuktól egy órát szánjanak a fiatal gyógyszerügynökökre és új gyógyszert rendeljenek, hogy biztos legyen a visszatérés. A táncrendem egyre üresebb lett mostanában.

A pezsgő kellemes bizsergést okoz, és ezt örömmel fogadom. Paul laptopjával az ölemben túlzóan nagyot húzok a Veuve Clicquot-ból, felkötöm a hajam és sóhajtok, mintha valaki figyelne. Egy valódi hölgy portréja. Tekintve a múltunkat, azt hinné az ember, hogy nem először kémkedem Paul után. És gyakorlatilag nem is, de hülye módon azt hittem, ezen már túl vagyunk. Elképesztő, hogy milyen gyorsan váltotta fel a bizalmat valami sokkal perzselőbb.

Könnyen bejutok. Ismerem Paul minden jelszavát. Mindig ugyanazok, a becenevem vagy az évfordulónk dátuma. Szemügyre veszem a háttérképét. Régi felvétel, a házasságunk első éveiben készült. Azon a nyáron, amikor East Village-be költöztünk, és komolyan elkezdtünk dolgozni azon, hogy félretegyünk arra az életre, amire mindketten annyira vágytunk, félelem és kétség nélkül. Két ostoba kölyök, akik optimistán tekintenek az előttük

álló életre, és megőrnének egymásért. Kicsit meglep, hogy Paul a mi képünket választotta. Az én általános óceános hátterem nagyon felszínesnek tűnik ehhez képest. Alig ismerem magamra. A szemem csillogóbb, az arcom simább. Mosolygok, és Pault nézem a fényképezőgép helyett. Ő előrenéz. Olyan széles a mosolya, mintha valós időbe nyúlna. Nem öregedett annyit a kép készülte óta, amennyit kellett volna. Ennek a verziójának ruganyosabb a teste, határozottabb a hajvonala, és nincsenek ősz tincsei. Az arcot fürkészem, amire többször néztem, mint a sajátomra, és egyáltalán nem ismerős.

Az e-mailjére kattintok, lassan beszívom a levegőt és felkészülök, hogy újra megismerjem a férjemet.

Kettő

PAUL

Előtte

A FELESÉGEMMEL MÁSHOGY HAZUDUNK. Ez az egyik érdekes dolog, amit megtudsz majdnem két évtized házasság után. Én kreatív részleteket találok ki. Ő viszont szelektíven hagy ki dolgokat.

Rebecával nagyjából ugyanannyira sérülten találtunk egymásra. Azt hiszem, a hazugság mindkettőnkénél az irányításról szól, úgy próbáljuk kezelni a múltunkat, hogy újraalkotjuk a jelent. Ezt gyerekkoromban elmagyarázta nekem az esetemmel foglalkozó pszichiáter. Azt hiszem, azért emlékszem erre olyan pontosan, mert kétségbeesetten próbáltam jó benyomást tenni.

– *Paul, hívhatsz dr. A-nek, rendben? – A mosolya felmelegíti a bensőmet.*

– *Oké.*

– *Paul, tudod, hogy mi történt a szüleiddel?*

– *Igen, dr. A.*

– *Tudod, hogy baleset történt? Hogy nem a te hibád volt?*

– *Igen, dr. A.*

– *Paul, nézz rám! Te nem csináltál semmit!*

– *Oké.*

– *Rendben, kicsim.*

A nő finom ezürtláncot viselt kis zafírmédállal, ami családi örökségnek tűnt, és illett a szeme színéhez. Em-lékszem, ahogy ott pihent a bőrén, kiemelte a dekoltázsa finom vonalait. Kedves volt és megnyugtatót.

SOK MINDENT MONDUNK MAGUNKNAK. Sok kelle-mes, reménykedő hazugságot.

Amikor Rebeccával összeházasodtunk, istenem, meg-őrültünk egymásért. Odavoltunk a boldogságtól, két tágra nyílt szemű kölyök. És micsoda szeme volt! Per-zselő, füstös, álmos, mégis intelligens. Védtelen voltam ellene. És reménytelenül egymásba szerettünk. Gyö-nyörű dolog volt. És ostobaság. Akkor hittem – tényleg hittem –, hogy mindenben segítjük egymást. És bizo-nyos értelemben, azt hiszem, így is volt.

Régen mintha megállás nélkül szeretkeztünk volna. Elnyeltek a szemei, ahogy a szám telt ajkaira olvadt, sö-tét, lebegő haja pedig végigsöpört mindkettőnk arcán.

– *Szeretsz?*

– *Őrülten, Madoo!*

– *Annyira kívánlak!*

– *A tiéd vagyok. A tiéd mindenem.*

– *Dugj meg, baby!*

Mintha elpárolgott volna az idő, amikor összegaba-lyodtunk a takaró alatt, álltunk a zuhany alatt vagy kre-atív felhasználási módjait találtuk meg a felhalmozott használt bútorainknak. Még a kis nyakkendő-gyűjtemé-nyemet is sikerült pikánsan felhasználni. Csak miután

kielégült kimerültséggel elváltunk egymástól, a világ akkor tért vissza bármiféle rendhez.

HA FIATAL VAGY ÉS VESZÉLYES, mindent megkaphatsz. A világ ott hever előtted díszcsomagolásban. Gyönyörű, fiatal, dögös seggű feleséged van, aki úgy bánik a szavakkal, hogy attól elgyengülsz, amennyire meg tudod engedni magadnak. Sebezhető leszel, de örülsz ennek a sebezhetőségnek. Utat engedsz neki, mert a kapcsolatod stabil. A házasság köteléke elszakíthatatlan, és megvéd a külvilágtól.

Nem mintha valóban szükség lenne védelemre. Minden más is gyönyörűen halad. Virágzó építési vállalkozásod van. Az emberek rohannak új házakat építeni. Alig tudsz megbirkózni velük, annyi projekttel zsonglőrködsz, de amikor rád sóznak még egyet, ki vagy te, hogy nemet mondj?! Sikerülni fog. Te vagy a király. Tudod pörgetni az összes tányért. Még arra is képes vagy, hogy áss, önts, megépítsd az alagsor alapjait, és lefektesd a közműveket az álmházba, amit a gyönyörű nejednek tervezel. Annak, aki szintén hasít a munkájában. És amikor ledöntöd őt, és rajta vagy, ő úgy néz rád, mintha a világ tetején lenne. És ettől úgy érzed, igaz. És végtére is tényleg igaz. Az vagy. Te vagy a kibaszott férfi.

Aztán lesújt rád a valóság, és mintha egy rakás ötcentessel váгна pofán. A piac bedől, az építkezések leállnak, és te csak ülsz ott a kezedben a farkaddal. A pénz azonnal elfogy, és hirtelen ott találod magad egy tucat félkész projekttel, amiket esélyed sincs befejezni. Már nincsenek a kezedben azok a botok, amiken azt a sok tányért pörgetted. Mert csupán a rossz szerencsének és a rossz

időzítésnek hála, teljesen elcseszted. Elköltöttél egy rakás pénzt, és beveteled semmi. Az ambíciód visszatér kísérteni.

Ott az egód, provokál téged. A feleséged megértő. Tényleg az. Támogat, együttérző, meghallgat. De csak azt hallhatja meg, amit elmondasz neki, és nem mondasz el mindent, igaz? Nem mondd el neki, ami mardos téged, ami nem hagy aludni éjjel, még akkor sem, amikor a lehető legmozdulatlanabban fekszel mellette, hogy azt higgye, mélyen alszol. Nem akarod terhelni ezzel az egészszel. Miért is kellene megtenned? Végére is, a kurva életbe, te vagy a férfi. Legalábbis az voltál.

Bezuhansz egy másfajta valóságba, és pokolian fáj. A gyönyörű, karizmatikus feleséged, aki a gyapjút is eladná egy birkának, totálisan hasít a munkájában, arról nem is beszélve, hogy teljesen kihasználja a gyógyszerészeti előnyöket. Valamikor lesújt rád a maga morbid, vicces módján, hogy lehet, hogy ez nem véletlen. A gazdaság gödörben van, és az emberek nem tudnak elég gyorsan gyógyszerhez jutni. Talán a sorsnak mégis van humorérzéke.

Üldögélsz a házban, próbálsz rájönni, hogyan tudod új életre kelteni a karrieredet. Próbálkozol, spórolsz, megkeresel bárkit, aki csak fogadja a hívásodat. Próbálsz kitalálni valamit. Bármit. De a semmit bámulod. És az a sok díszes, csillogó serleg a kandallópárkányon? Azok téged néznek. A tanúsítványok a feleséged eladási számairól, és hogy úgy általában király a munkájában? Lenéznek rád, ítélkeznek feletted, sajnálnak téged. Azt kérdezik, hogy milyen ember is vagy valójában?

Beletelik egy időbe, míg megérzed, de az ütés ettől még nem kevésbé erős. A feleséged most az erős. Mert te többé már nem tudsz az lenni. A nőnek kell gondoskodni rólad,

akit gyengéden Madoo-nak – galambodnak – hívsz, mert többé már nem tudsz férfi lenni. Sosem voltál szenvedő típus, de most eléggé sajnálsz magad, igaz? És ez megterheli a nejedet, az biztos. Megkönnyebbülést érzel, hogy úgy döntöttél, nem hozol gyereket az egyetlenbe.

A feleséged soha nem vallaná be, de látod a szemében. Kicsit óvatosabb veled, mintha először a büszkeségedhez fordulna. Hagyja, hogy többször kezdeményezz, és ez olyan, mint egy engedmény. Míg régen zökkenőmentesen, suhanva tudtatók táncolni, most érzed, hogy határozottan hagyja, hogy te vezess. És amikor mégis szeretkeztek, már nem ugyanúgy néz a szemedbe, te meg szinte alig tudod rávenni magad, hogy a szemébe nézz. Merevség kúszik a testébe. Nem nyílik meg előtted úgy, mint régen, nem ugyanazzal az odaadással fogad magába. Mintha elsodrónátok egymástól.

Elkezdés azon töprengeni, mit keres még melletted, miért nem hagyott még el. Az esze máshol jár, és arra gondolsz, hogy a tekintete sem lehet messze. Eljutsz odáig, hogy meglep, hogy veled marad, aztán csalódást érzel, hogy olyan gyenge, hogy marad. Miért nem megy egyszerűen el? Te elmentél volna. Mire vár?

Megpróbálsz kivetíteni egy egészséges, működő házasság külső vonásait: kölcsönös tisztelet, támogatás, törődés. És ezek a dolgok még ott vannak. De valami más is bekúszott, kikezdte a széleit, és szétmarja a kapcsolatotok velejét. Érzitek a hétköznapiakban, és mégsem képes – vagy hajlandó – egyikőtök sem beszélni róla. És az biztos, hogy a szexuális életetekre rányomja a bélyegét. Eljutsz arra a pontra, hogy már nem akarsz vele szerelmeskedni. Valami nyersre, állatiasabbra van szükséged.

SHEILA HIBA VOLT. De azt hiszem, a dolgok csak visszatekintve hibák. Soha nem akartam, hogy megtörténjen, mégis megtörtént. Amikor megismerkedtünk, két éve voltam munkanélküli, még mindig a sikerhez való visszatérésemet tervezgettem. A napi rituálém, hogy lesétálok az öbölbe Duff-fal, egyszerre szabadított ki a házból és segített az agyamnak összpontosítani, közelebb vitt a következő nagy ötletemhez, ami épphogy elérhetetlen.

Sheila néhány háztömbnyire lakott, és gyakran olyankor sétáltatta a kutyáját, amikor mi Duff-fal kinyújtóztattuk a lábunkat. Hamvasszőke haját laza kontyban hordta, és mindig erőlködés nélküli, laza összeszedettség áradt belőle. Néhány évvel fiatalabb volt, és vonzott a belőle áradó energia. Megfejtetem a napirendjét, és néhány napnyi udvarias integetés után megálltam, hogy beszéljek vele.

– Jó reggelt!

– Üdv! És ki ez a nagy melák?

– Ő Duff.

A nő odahajolt, hogy megsimogassa, és egy pillanatra kivillant egy csipkeszegély, ahol melltartója kikandikált a pólója kivágásán.

– Szia, Duff! De aranyos vagy! És ez a nagy melák kicsoda? – Felnézett rám, vízkék szeme csintalanul ragyogott.

– Paul. Duff az okos. Kettőnk közül én vagyok a nagy, buta állat. – Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy utánozzam a pillantását.

Elvigyorodott, a szájfénye megcsillant a napsütésben.

– Nos, legalább maga nem nyáladzik, Paul. Ezért jár a dicséret. – Egy hosszú pillanatig fogva tartotta a tekintetemet, aztán kezet nyújtott. – Sheila. Ő itt Molly.

Meleg, határozott kézfogása volt. A kutyák befejezték egymás szagolgatását, és amikor lehajoltam, hogy meg-simogassam a fekete labradort, észrevettem, hogy Sheila eltakarja a jegygyűrűjét a jobb kezével. Abban a pillanat-ban valami megmoccant bennem.

A lakásán csináltuk, amikor a férje nem volt a város-ban, a kutyák pedig az udvaron futkostak. Olyasmiket csináltunk, amiket Rebeccával már rég nem, szenvedélyes meghittséggel, amit évek óta nem éreztem. Sheila úgy nézett rám, úgy érintett meg, és olyan érzéseket keltett bennem, mint egykor a feleségem. És ezért elhittem magammal, hogy Sheila többet jelent nekem, mint való-jában. És egy ideig tényleg meggyőztem magam.